

Türkiye de ve islam dünyasında yoksulların büyük çoğunluğu sağcı, dinci ve faşist siyasi oluşumlara ve dikta eğilimli liderlere destek vermesi muharref İslam'ın doğurduğu patolojik bir vakıadır. Bu patolojinin tedavisi muharref İslam'la ve özellikle onun dejenere edilmiş ahiret inancıyla mücadele etmekten geçer.

Bu noktada ilaveten belirtelim ki; Türkiye'de politik arenada milliyetçilik ve din birbirinden kesin hatlarla ayrılmış alanlar değildir. Dahası Türkiye'deki güncel ve egemen milliyetçi düşünce, dinciliğin farklı bir versiyonundan başka bir şey değildir.

Cari veya muharref İslam gibi cari ve muharref milliyetçilik de merkezine millet değil ümmeti koyan, bu nedenle de politik anlamda son derece sorunlu bir yönetimdir.

Gerçek milliyetçilik için de laiklik ön koşuldur. Laik olmadan milliyetçi olmak imkansızdır. Türk milliyetçiliği özü itibariyle laik bir harekettir. Ne var ki günümüzde iğdiş edilmiş ve dinselleştirilmiştir. Güncel Türk milliyetçiliği Türk milletine ümmetin bir parçası olmak bakımından değer atfedecek kadar bağımsız Türklük kimliğinden uzağa savrulmuştur. Oysa Atatürk'ün dediği gibi, Türk milleti İslam'dan önce de büyük bir millet idi.

İşte bu noktada muharref ve egemen İslam'a karşı devrimci Muhammedi İslam'ın tebliği, Türkiye ve İslam dünyasındaki görece laik muhalif siyasi hareketlerin üzerinde durması gereken çok önemli bir meseledir. İslam dünyasındaki görece laik yönetimlerin iktidara gelişleri hiçbir zaman demokratik seçimlerle olmamıştır. Devrimci silahlı güçler yoluyla olmuştur. Türkiye'de de laiklik, bir halkoyuyla değil devrimci kadrolar eliyle egemen olmuştur. Zira geniş halk kitlelerinin, laikliği talep etmelerine yol açacak bir toplumsal değişim ve dönüşüm serüveni yaşamadıkları malumdur.

Türkiye'de 1950'den beri neredeyse bütün seçimleri sağın açık ara kazanması ve solun hiçbir zaman tek başına iktidara gelememesinin sosyolojik analizi; din, yoksulluk, ahiret inancı ve siyasal tercih arasındaki iddiamızı kanıtlayan çok güçlü veriler sunmaktadır.

1950'lerdeki "Arapça ezan" diyerek iktidara gelen sağ, askeri müdahalelerle nispeten retoriği, ardından imam hatipler, kur'an kursları, başörtüsü gibi dinsel söylemler üzerinden oy

devşirmiş, Türkiye yoksullarını dünyevi varıllık ve mutluluk yerine uhrevi cennet vaadiyle aldata gelmiştir.

Son yıllardaki seçimde dahi bu söylemlerin hala çok etkili olduğunu gördük. Türkiye yoksulları ve çoğunlukla düşük eğitimli kitleler, uhrevi beklentiler üzerinden dünyevi saadetlerini bir avuç sağ sömürgene gönül rahatlığı içinde kurban etmişlerdir. Bu arada bir de küçük bir sadaka almışlardır. Bin liralık ikramiye, imar affı, erzak yardımı vb... Seçim sonuçları bir bakıma, alınan bu küçük sadakaya teşekkür gibidir. Ne var ki bu, çaldığı malın bir kısmını iade eden hırsıza teşekkür edip minnet duymak gibidir.

Türkiye solu, Türk toplumunun dinsel ve sosyolojik gerçeklerini doğru tahlil etmeden başarı kazanamaz. Siyasal mücadelenin en önemli belirleyicisi konumuna gelen seçimlerde başarı kazanmak için dinsel söylemlere başvurmaktan başka çare yoktur. Sol; sosyal adaleti, toplumsal eşitliği, hakça paylaşımı öğütleyen infak ayetlerine dayalı, ihtiyacından fazlasını dağıtma anlayışı üzerine kurulu gerçek zekat emrini esas alan ve uhrevi beklentiden önce dünyevi mutluluğun gerekliliğini anlatan bir retorikle, dindar Türkiye yoksullarını ikna etmeyi denemelidir.

Seçimde yarışan taraflardan biri de her türlü dinsel söylemi hoyratça ve dejenere edilmiş bir biçimde kullanırken öbür tarafın bundan imtina edip kampanyasını dinsel unsurlardan yalıtması sosyolojik realiteye aykırıdır. Sağ siyaset dini perspektifinden yorumlayıp politik bir mücadele unsuru olarak kullanırken solun de kendi politik bir mücadele unsuru olarak kullanırken solun da kendi politik amaçları doğrultusunda bir dinsel yorum geliştirmesi elzemdir. Kaldı ki sol bu konuda daha münbit bir alanla karşı karşıyadır. Ne var ki çoğunlukla bundan habersizdir. Kalın Sağlıcakla !